

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันหลายประเทศที่มีการพัฒนาและการเติบโตทางเศรษฐกิจอย่างมั่นคงแล้ว เมื่อเผชิญความผันผวนของระบบเศรษฐกิจโลก พบว่าประเทศเหล่านี้ได้รับผลกระทบน้อยมาก เนื่องจากการให้ความสำคัญต่อการสนับสนุนและวางแผนการพัฒนากิจการขนาดกลางและขนาดย่อม (Small and Medium - Sized Enterprises: SMEs) ให้แข็งแกร่งอย่างต่อเนื่อง เพราะ SMEs เป็นธุรกิจที่มีขนาดเล็กใช้เงินลงทุนน้อยทำให้มีความคล่องตัวในการปรับสภาพให้เข้ากับสถานการณ์ของประเทศ มีความยืดหยุ่นในการผลิตและจำหน่าย สามารถดูแลจัดการธุรกิจได้ทั่วถึง เหมาะกับกระแสธุรกิจที่ต้องการการตอบสนองที่รวดเร็ว คือ การผลิตในปริมาณน้อย มีรูปแบบการผลิตที่หลากหลาย และส่งมอบรวดเร็ว สามารถตอบสนองต่อการเปลี่ยนแปลงของสภาพแวดล้อมทางธุรกิจได้อย่างมีประสิทธิภาพ ถือเป็นตัวจักรสำคัญของระบบเศรษฐกิจ เป็นแหล่งรองรับแรงงานจำนวนมาก เป็นแหล่งสร้างมูลค่าเพิ่มของทรัพยากรให้ระบบเศรษฐกิจ และการปรับตัวเพื่อรองรับการผันผวนทางเศรษฐกิจได้ดีกว่าธุรกิจขนาดใหญ่ โดยมีการใช้ฐานความรู้และเทคโนโลยีใหม่อย่างกว้างขวาง ซึ่งครอบคลุมธุรกิจทั้งภาคการผลิต ภาคบริการ และภาคการค้า (อรรชกา สีบุญเรือง, 2553) นอกจากนี้ Michael Porter (1998) ได้กล่าวไว้ว่า ปัจจุบันไม่มีอุตสาหกรรมเทคโนโลยีต่ำ มีเฉพาะบริษัทเทคโนโลยีต่ำ ซึ่งล้มเหลวในการใช้เทคโนโลยีที่ก้าวหน้าในระดับโลกและปราศจากการดำเนินการที่เสริมสร้างและนวัตกรรม ซึ่งการวิจัยและพัฒนาจะเปลี่ยนเงินให้เป็นความรู้ ส่วนนวัตกรรมเปลี่ยนความรู้ให้เป็นเงิน

สำหรับประเทศไทยก็ได้มีนโยบายของรัฐบาลให้การสนับสนุน SMEs ตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 10 พ.ศ. 2550 – 2554 มีการกำหนดยุทธศาสตร์ปรับโครงสร้างเศรษฐกิจให้สมดุลและยั่งยืน โดยมุ่งเป้าไปที่การพัฒนาและสร้างความเข้มแข็งให้ SMEs (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2550) ได้เข้ามามีบทบาทสำคัญในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจของประเทศมากยิ่งขึ้น ซึ่งปัจจุบัน ในภาคอุตสาหกรรมการผลิตเป็นธุรกิจ SMEs ถึงร้อยละ 90 ของธุรกิจทั้งหมดสามารถรองรับแรงงานได้ถึงร้อยละ 79 ของประชากรทั้งหมด (สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม, 2543) โดยเฉพาะธุรกิจขนาดย่อม เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์ (2542) ได้กล่าวถึงข้อได้เปรียบของธุรกิจขนาดย่อมว่ามีความได้เปรียบเชิงการแข่งขันเนื่องจากความสามารถในการแสวงหาช่องทางทางการตลาดมีความคล่องตัว การปรับเปลี่ยนกระบวนการผลิตทำได้อย่างรวดเร็วในขณะที่มีต้นทุนในการปรับตัวต่ำและมีการดำเนินการที่สามารถปรับเปลี่ยนได้ง่าย แต่

การเจริญเติบโตของธุรกิจขนาดย่อมในแต่ละองค์กรมีความแตกต่างกัน จากผลการวิจัยของประเทศสิงคโปร์พบว่าธุรกิจอุตสาหกรรมจำนวนไม่น้อยที่ต้องเลิกกิจการไปภายใน 5 ปีแรก โดยเฉพาะธุรกิจขนาดเล็กมักมีโอกาสเลิกกิจการในช่วง 2-3 ปีแรก แต่ถ้าธุรกิจสามารถยืนหยัดอยู่ได้เกิน 7 ปี นั่นคือโอกาสที่จะอยู่รอดและสามารถขยายตัวต่อไปได้ก็มีมากขึ้น (วิฑูรย์ สิมะโชคดี, 2542) จึงขึ้นอยู่กับปัจจัยพื้นฐานสำคัญ คือ ความชำนาญของพนักงานในองค์กร ทั้งด้านการบริหารและวิชาชีพ ความก้าวหน้าต่อเทคโนโลยี ตลอดจนการได้รับรู้ข้อมูลข่าวสารที่ทันสมัยและรวดเร็ว ดังนั้นการพัฒนา SMEs ของไทยให้เข้มแข็งได้จึงต้องอาศัยการสนับสนุนจากภาครัฐเป็นอย่างมาก ทั้งการสร้างทรัพยากรบุคคลที่มีวิสัยทัศน์ ทักษะคิด และความคล่องตัวที่พร้อมจะรับการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา

ผู้ประกอบการ SMEs ของไทยมีความพร้อมในระดับปฏิบัติงานเท่านั้น แต่ยังขาดความสามารถในการสรรหาและดัดแปลงเทคโนโลยีเพื่อนำมาพัฒนาเป็นนวัตกรรม และต้องเผชิญกับปัญหาและอุปสรรคต่อการดำเนินธุรกิจ ซึ่งสำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (2552) ได้ศึกษาวิจัย ปัญหาการดำเนินงานของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ในหลายประเด็น เช่น ปัญหาทางด้านการเงิน ปัญหาด้านการจัดการ ปัญหาด้านเทคโนโลยีการผลิต และปัญหาทางการตลาด เป็นต้น ซึ่งพบว่าปัญหาเหล่านี้ส่งผลต่อต้นทุนของธุรกิจ โดยเฉพาะต้นทุนการผลิตที่เพิ่มสูงขึ้น อันได้แก่ ต้นทุนวัตถุดิบที่มีราคาแพงขึ้น ต้นทุนค่าแรงงานที่สูงขึ้น และต้นทุนค่าใช้จ่ายในการผลิตโดยเฉพาะน้ำมัน ส่งผลให้ค่าสาธารณูปโภคต้องปรับราคาขึ้นทุกวัน รวมไปถึงความรุนแรงจากธุรกิจคู่แข่งที่มีเพิ่มขึ้นเช่นกัน

ประกอบกับภาวะเศรษฐกิจของไทยในช่วงปลายปี 2551 เผชิญภาวะวิกฤติ ซึ่งในครั้งนี้เป็นวิกฤติที่เริ่มจากปัจจัยภายนอกที่มาจากวิกฤติการเงินของประเทศสหรัฐอเมริกา ตามด้วยประเทศในยุโรป และประเทศในเอเชียหลายประเทศ สำหรับประเทศไทยได้รับผลกระทบจากวิกฤติเศรษฐกิจโลกชัดเจนมาก คือการส่งออกลดลงร้อยละ 25.6 ผลผลิตภาคอุตสาหกรรมลดลงร้อยละ 21.3 และผลการสำรวจดัชนีความเชื่อมั่นของผู้ประกอบการค้าและบริการ (Trade and Service Sentiment Index: TSSI) พบว่า ดัชนีความเชื่อมั่นของ SMEs ภาคการค้าและบริการปรับตัวลดลงอยู่ที่ 40.4 จากระดับ 41.6 (ภักดี ทองส้ม, 2552) ส่งผลให้การจ้างงานในภาคอุตสาหกรรมลดลงต่อเนื่อง ท่ามกลางปัจจัยเสี่ยงรอบด้าน ทั้งทางด้านเศรษฐกิจโลก เศรษฐกิจภายในประเทศ และการเมือง ธุรกิจจำเป็นต้องเตรียมพร้อมในการรับมือกับภาวะเศรษฐกิจถดถอยเพื่อประคองให้ธุรกิจอยู่รอด ซึ่งนพดล บุรณะชนัง (2552) พบว่า บริษัทที่ดำเนินธุรกิจหรือสถานประกอบการร้อยละ 90 ที่ได้ปรับปรุงประสิทธิภาพการผลิตและลดต้นทุนการผลิต รองลงมาได้แก่ การบริหารจัดการสินค้าคงคลัง การแสวงหาตลาดใหม่ๆ แต่มีเพียงร้อยละ 12 ที่ได้มีการลดคนงาน นั้นหมายความว่า บริษัทได้พยายามรักษาคนงานไว้ให้นานที่สุด เพราะแรงงานมีการสะสมทักษะต่าง ๆ ซึ่งต้องใช้เวลาในการพัฒนา ทำให้บริษัทจำเป็นต้องรักษาคนงานเหล่านี้ เพราะเป็นสินทรัพย์สำคัญของบริษัท

และด้วยจังหวัดปทุมธานีเป็นศูนย์รวมของอุตสาหกรรมจำนวนมากและมีหลายหมวดอุตสาหกรรม โดยเฉพาะ SMEs ที่เป็นกลุ่มธุรกิจภาคการผลิตเกี่ยวกับอุตสาหกรรมพลาสติกที่เป็นอุตสาหกรรมสนับสนุนต่อการขยายตัวของอุตสาหกรรมอื่นๆ เช่น อุตสาหกรรมยานยนต์และชิ้นส่วน อุตสาหกรรมไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ อุตสาหกรรมวัสดุก่อสร้างและอุตสาหกรรมบรรจุภัณฑ์ เป็นต้น ซึ่งปัจจุบันจากการสำรวจข้อมูลผู้ประกอบการโรงงานอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อมพลาสติกในจังหวัดปทุมธานี มีจำนวนทั้งสิ้น 204 โรงงาน (สภาอุตสาหกรรมจังหวัดปทุมธานี, 2551) โดยผู้ประกอบการแต่ละรายต่างมีประสบการณ์จากวิกฤตการณ์ทางเศรษฐกิจมาแล้ว สามารถระดมธุรกิจให้รอดพ้นมาได้จนถึงปัจจุบัน จึงน่าจะมีวิธีการแก้ไขปัญหาในการควบคุมต้นทุนการผลิตให้ต่ำลง ซึ่งถือเป็นกุญแจสู่ความสำเร็จที่ควรนำมาถ่ายทอดเพื่อเป็นประสบการณ์แก่ผู้ประกอบการในธุรกิจอื่นๆ ต่อไป

จากเหตุผลที่กล่าวมาแล้วข้างต้น ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาถึงปัจจัยที่มีผลต่อการจัดการต้นทุนของผู้ประกอบการโรงงานอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อม หมวดอุตสาหกรรมพลาสติก ในจังหวัดปทุมธานี ว่ามีการจัดการต้นทุนการผลิตในช่วงเกิดวิกฤตการณ์ทางเศรษฐกิจ ให้รอดพ้นจนทำให้กิจการสามารถประกอบธุรกิจได้มาจนถึงปัจจุบันนี้ เพื่อเป็นแนวทางการจัดการต้นทุนการผลิตที่เหมาะสมให้กับธุรกิจในภาคอุตสาหกรรมที่มีลักษณะคล้ายกัน เช่น อุตสาหกรรมยางแท่ง หรืออุตสาหกรรมผลิตชิ้นส่วนยานยนต์ เป็นต้น ได้อย่างมีประสิทธิภาพต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. ศึกษาและเปรียบเทียบการจัดการต้นทุนการผลิตของผู้ประกอบการโรงงานอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อมหมวดอุตสาหกรรมพลาสติกที่ใช้ในช่วงวิกฤตทางเศรษฐกิจตามขนาดของธุรกิจและระยะเวลาการดำเนินงาน
2. ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการจัดการด้านต้นทุนการผลิตของผู้ประกอบการโรงงานอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อม หมวดอุตสาหกรรมพลาสติก

1.3 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทราบการจัดการต้นทุนการผลิตที่ผู้ประกอบการโรงงานอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อมในจังหวัดปทุมธานี หมวดอุตสาหกรรมพลาสติกใช้ในช่วงวิกฤตทางเศรษฐกิจ เพื่อเป็นแนวทางให้ผู้ประกอบการสามารถนำผลการวิจัยไปใช้ในการพัฒนาและปรับปรุงกระบวนการดำเนินงานด้านการจัดการต้นทุนการผลิตที่เป็นอยู่

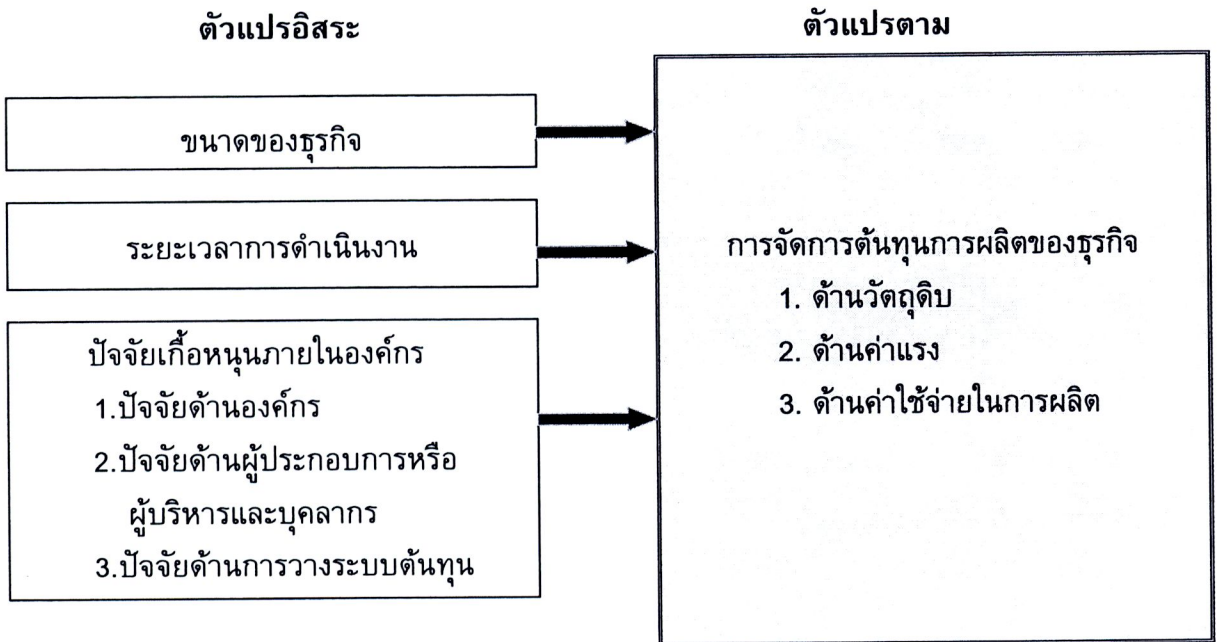
2. ทราบปัจจัยที่มีผลต่อการจัดการด้านต้นทุนการผลิตของผู้ประกอบการโรงงานอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อม หมวดอุตสาหกรรมพลาสติก ในจังหวัดปทุมธานี ในช่วงเกิดวิกฤตการณ์ทางเศรษฐกิจ เพื่อเป็นข้อมูลให้ผู้ประกอบการใช้ในการดำเนินการป้องกันปัญหาที่อาจจะเกิดขึ้น

3. ใช้เป็นข้อมูลพื้นฐานในการขยายผลการศึกษาวิจัยแก่ผู้ที่สนใจศึกษาค้นคว้าต่อไป

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อวิธีการจัดการต้นทุนของธุรกิจโรงงานอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อม หมวดอุตสาหกรรมพลาสติก ในจังหวัดปทุมธานี ที่นำมาใช้ในการจัดการต้นทุนการผลิต สำหรับช่วงวิกฤตเศรษฐกิจ โดยประชากรในการศึกษา ได้แก่ ผู้ประกอบการธุรกิจโรงงานอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อมในจังหวัดปทุมธานี หมวดอุตสาหกรรมพลาสติก เนื่องจากจังหวัดปทุมธานีเป็นจังหวัดซึ่งมีธุรกิจอยู่จำนวนมาก ซึ่งธุรกิจภาคอุตสาหกรรมถือเป็นภาคเศรษฐกิจสำคัญที่ทำรายได้จำนวนมากให้กับจังหวัด มีการขยายตัวเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2531 เป็นต้นมา และอุตสาหกรรมพลาสติกมีการขยายตัวจนมีจำนวนผู้ประกอบการที่เป็นโรงงานขนาดกลางและขนาดย่อม 204 ราย (กรมโรงงานอุตสาหกรรม, 2551) ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มอุตสาหกรรมที่มีความสำคัญที่สร้างรายได้และสร้างอาชีพให้กับประชาชนในจังหวัดปทุมธานีและส่งผลดีต่อเศรษฐกิจประเทศไทยอีกด้วย ซึ่งสำนักงานสถิติแห่งชาติ ได้แยกกลุ่มย่อยของกิจการอุตสาหกรรมตามมาตรฐานสากล (ISIC: International Standard Industrial Classification of all Economic Activities) ออกเป็น 3 กลุ่มย่อย (กระทรวงอุตสาหกรรม, 2551) คือ การผลิตพลาสติกเป็นแผ่น แท่ง ท่อหรือรูปทรงต่าง ๆ การผลิตบรรจุภัณฑ์พลาสติก และการผลิตเครื่องใช้บนโต๊ะอาหารและในครัวทำด้วยพลาสติก โดยผู้ประกอบการธุรกิจได้เปิดดำเนินงานมาแล้วอย่างน้อย 1 ปี จนถึงปี 2552

1.5 กรอบแนวคิดของงานวิจัย

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

การกำหนดกรอบแนวคิดของงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้แบ่งตัวแปรที่ศึกษาออกเป็น

1. **ตัวแปรอิสระ** คือข้อมูลที่คาดว่าจะมีผลกระทบต่อการจัดการต้นทุนของธุรกิจได้แก่

1.1 ขนาดของธุรกิจ

1.1.1 ขนาดกลาง

1.1.2 ขนาดย่อม

1.2 ระยะเวลาการดำเนินงาน แบ่งเป็น

1.2.1 ช่วงระยะเวลาการดำเนินงาน 1-5 ปี

1.2.2 ช่วงระยะเวลาการดำเนินงาน 6-10 ปี

1.2.3 ช่วงระยะเวลาการดำเนินงาน 10 ปีขึ้นไป

1.3 ปัจจัยเกื้อหนุนภายในองค์กร แบ่งเป็น

1.3.1 ปัจจัยด้านองค์กร

1.3.2 ปัจจัยด้านผู้ประกอบการหรือผู้บริหารและบุคลากร

1.3.3 ปัจจัยด้านการวางระบบต้นทุน

2. ตัวแปรตาม คือ ข้อมูลการจัดการต้นทุนของธุรกิจที่เกี่ยวกับการผลิตซึ่งจัดเป็น 3 ด้าน ดังนี้

- 2.1 การจัดการด้านวัตถุดิบ
- 2.2 การจัดการด้านค่าแรง
- 2.3 การจัดการด้านค่าใช้จ่ายในการผลิต

1.6 นิยามศัพท์เฉพาะ

ปัจจัยที่มีผลต่อการจัดการต้นทุนของธุรกิจ คือปัจจัยเกื้อหนุนภายในองค์กรที่ส่งผลต่อต้นทุนการผลิต แบ่งเป็น 3 ด้าน ดังนี้

1. ปัจจัยด้านองค์การ ประกอบด้วย โครงสร้างขององค์กร ขนาดเงินทุนของธุรกิจ และจำนวนพนักงาน
2. ปัจจัยด้านผู้ประกอบการหรือผู้บริหารและบุคลากร ประกอบด้วย ความรู้และประสบการณ์ของผู้ประกอบการ ความรู้และประสบการณ์ของผู้บริหาร ความรู้และทักษะของพนักงาน และจิตสำนึกของพนักงาน
3. ปัจจัยด้านการวางระบบต้นทุน ประกอบด้วย การวางแผนและการควบคุมต้นทุนการผลิต วิธีการคิดต้นทุนการผลิต การควบคุมสินค้าคงคลัง การจัดเก็บข้อมูลเกี่ยวกับต้นทุนการผลิต ผู้เชี่ยวชาญด้านการวางระบบ ระบบบัญชีที่เหมาะสม การจัดทำงบประมาณของธุรกิจ อัตราการสูญเสียในการผลิต ความก้าวหน้าของเทคโนโลยี

ปัจจัยเกื้อหนุนภายในองค์กรทั้ง 3 ด้านจะวัดด้วยแบบสอบถามที่ให้ผู้ประกอบการหรือผู้บริหารประเมินความสำคัญด้วยมาตรประมาณค่า 5 ระดับคือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด

การจัดการต้นทุน (Cost Management) หมายถึง วิธีการปฏิบัติการใช้ทรัพยากรขององค์กรอย่างคุ้มค่าในการดูแลและปรับปรุงให้ต้นทุนของกิจการเกิดความเจริญเติบโตและสามารถดำรงอยู่รอดได้ในช่วงวิกฤต โดยเฉพาะต้นทุนการผลิต (Manufacturing Cost) หมายถึง ต้นทุนที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการผลิตภายในของโรงงาน ประกอบด้วย

- วัตถุดิบ เป็นสิ่งของที่กิจการอุตสาหกรรมต้องจัดหาเพื่อนำเข้าสู่กระบวนการผลิตทำการแปรรูปเป็นผลิตภัณฑ์หรือสินค้าสำเร็จรูป เช่น โรงงานผลิตเสื้อสำเร็จรูปวัตถุดิบคือผ้า โรงงานทอผ้าวัตถุดิบคือฝ้าย ซึ่งวัตถุดิบที่ใช้ในการผลิตแบ่งเป็น วัตถุดิบทางตรง คือวัตถุดิบหลักที่เป็นส่วนประกอบสำคัญของผลิตภัณฑ์เช่น ผ้า ฝ้าย เป็นต้น ส่วนวัตถุดิบที่ใช้ในการสนับสนุนการผลิต หรือเป็นส่วนประกอบย่อย จัดเป็นวัตถุดิบทางอ้อม ซึ่งถือเป็นต้นทุนการผลิตที่อยู่ในส่วนของค่าใช้จ่ายในการผลิต เช่น ด้าย กระดุม ชิป เป็นต้น

- ค่าแรงงาน เป็นต้นทุนที่เกิดจากค่าแรงงานของคนงานผลิตโดยตรงที่ทำหน้าที่แปรรูปวัตถุดิบให้เป็นสินค้าสำเร็จรูป เช่น ในโรงงานผลิตเฟอร์นิเจอร์ไม้ ค่าแรงงานที่จ้างช่างออกแบบ ช่างไม้ ฯลฯ ส่วนค่าแรงงานคนงานที่เข้ามาช่วยสนับสนุนการผลิตมิได้มีหน้าที่ผลิตโดยตรง เช่น ค่าแรงงานคนทำความสะอาดโรงงาน ผู้รักษาความปลอดภัยในโรงงาน เป็นต้น จัดเป็นค่าแรงงานทางอ้อมถือเป็นต้นทุนการผลิตในส่วน of ค่าใช้จ่ายในการผลิต

- ค่าใช้จ่ายในการผลิต เป็นค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นนอกเหนือจากวัตถุดิบทางตรงและค่าแรงงานทางตรง เช่น วัตถุดิบทางอ้อม คือ วัตถุดิบที่ช่วยสนับสนุนการผลิต น้ำมันเครื่อง กาว และวัสดุใช้สอยที่จำเป็นต่อการผลิต ค่าแรงงานทางอ้อม คือ การจ่ายค่าแรงให้พนักงานที่ไม่ได้ทำการผลิต แต่จำเป็นต้องมีไว้เพื่อช่วยในการผลิต ค่าใช้จ่ายทั่วไปของโรงงาน ได้แก่ ค่าซ่อมบำรุง ค่าพลังงาน ค่าสาธารณูปโภค ค่าประกันภัย เป็นต้น

ขนาดของธุรกิจโรงงานอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อม (Small and Medium Industries: SMIs) หมายถึง โรงงานอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อมที่ขึ้นทะเบียนขอรับใบอนุญาตไว้ที่สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดปทุมธานี ซึ่งเปิดดำเนินงานมาแล้วอย่างน้อย 1 ปี จนถึงปัจจุบัน และเป็นอุตสาหกรรมหมวดพลาสติก ซึ่งแบ่งเป็นตามขนาดธุรกิจดังนี้

1. ขนาดกลาง หมายถึง เงินทุน ณ ปัจจุบัน ที่กิจการมีในสินทรัพย์ถาวรตั้งแต่ 51 ล้านบาท แต่ไม่เกิน 200 ล้านบาท หรือมีจำนวนการจ้างแรงงานตั้งแต่ 51 คน แต่ไม่เกิน 200 คน

2. ขนาดย่อม หมายถึง เงินทุน ณ ปัจจุบันที่กิจการมีในสินทรัพย์ถาวรไม่เกิน 50 ล้านบาท หรือมีจำนวนการจ้างแรงงานไม่เกิน 50 คน

กลุ่มย่อยอุตสาหกรรมหมวดพลาสติก หมายถึง หมวดอุตสาหกรรมพลาสติก ซึ่งเป็นโรงงานอุตสาหกรรมที่ดำเนินกิจการเกี่ยวกับการผลิตพลาสติก โดยมีการแบ่งเป็นกลุ่มย่อยจากหมวด เรียกว่า หมู่ย่อย ในจังหวัดปทุมธานีได้ใช้หลักเกณฑ์การแบ่งตามการจัดประเภทมาตรฐานอุตสาหกรรมประเทศไทย (Thai Standard Industrial Classification of All Economic Activities: TSIC) แบ่งเป็น 3 หมู่ย่อย คือ การผลิตพลาสติกแผ่น แท่ง ท่อหรือรูปทรงต่างๆ การผลิตบรรจุภัณฑ์พลาสติก และการผลิตเครื่องใช้บนโต๊ะอาหารและในครัวทำด้วยพลาสติก

ช่วงวิกฤตเศรษฐกิจ หมายถึง สภาพเศรษฐกิจตกต่ำในช่วงปี 2551 ซึ่งประเทศไทยรวมถึงประเทศมหาอำนาจเช่น อเมริกา อังกฤษ ญี่ปุ่น กลุ่มประเทศยุโรป เป็นต้น ได้รับผลกระทบจากปัญหาหนี้เสีย (Subprime) ในสหรัฐอเมริกา และราคาน้ำมันที่พุ่งสูงขึ้นอย่างรวดเร็ว ซึ่งนำไปสู่การเกิดวิกฤตการณ์ทางการเงินโลกและภาวะสินเชื่อดังตัวอย่างรุนแรงในสหรัฐและยุโรป ส่งผลให้การบริโภคและการผลิตในประเทศไทยชะลอตัว โดยเฉพาะในสาขา

อุตสาหกรรมที่เชื่อมโยงกับการส่งออก เช่น อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ สิ่งทอ เครื่องนุ่งห่ม และ ยานยนต์ เป็นต้น

1.7 สมมติฐานการวิจัย

1. ขนาดของธุรกิจที่แตกต่างกันมีการจัดการต้นทุนด้านวัตถุดิบ ด้านค่าแรง และ ด้านค่าใช้จ่ายในการผลิต แตกต่างกัน
2. ระยะเวลาการดำเนินงานของธุรกิจที่แตกต่างกันมีการจัดการต้นทุนด้านวัตถุดิบ ด้านค่าแรง และด้านค่าใช้จ่ายในการผลิต แตกต่างกัน
3. ปัจจัยเกื้อหนุนภายในองค์กรแต่ละด้านมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับการจัดการ ต้นทุนด้านวัตถุดิบ ด้านค่าแรง และด้านค่าใช้จ่ายในการผลิต
4. ปัจจัยเกื้อหนุนภายในองค์กรอย่างน้อย 1 ปัจจัย สามารถทำนายการจัดการ ต้นทุนด้านวัตถุดิบ ด้านค่าแรง และด้านค่าใช้จ่ายในการผลิต ได้